

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN
te Tongeren bij M. COLLÉZ, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 54.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT
binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr.
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per druk-
regel.

TONGEREN, DEN 19 OCTOBER.

De oogst. — Zal het brood duurder worden dezen winter!

Alhoewel het nog heel moeilijk is de opbrengst van den oogst in 1871 te schatten, mag men uit de verschillende waarderingsen besluiten, dat er een tekort is van een goed derde van een middelmatig jaar, in wat betreft het graan en de rogge voor België, Frankrijk en Engeland; in deze drie landen geven de baver en de garst eenen zeer voldoende opbrengst. De oogst van het koren is gewoos in Duitschland en aan den Donau; goed in Oostenrijk, Hongarie, Spanje en Turkije, en buitengewoon in Rusland, Egypte en de Vereenigde Staten van Amerika.

Gelijk men ziet, hebben de landen, waaruit wij onzen voorraad halen, zeer voldoende oogsten. Wat meer is, zij bezitten nog groote hoeveelheden graan van den oogst van 1870, die zij niet hebben kunnen plaatsen. Wij moeten dan niet ongerust zijn over het tekort dat bij ons bestaat. Wij durven voorspellen dat de graanprijzen niet hooger zullen staan gedurende den winter dan zij nu zijn, en ziehier waarom: gelijk wij reeds gezegd hebben, heeft ons land groote hoeveelheden tarwe en rogge ontvangen, die hier door de speculatie aangebracht zijn in bestemming voor Frankrijk, welk men meer uitgeput dacht dan het werkelijk was. Deze massas koren zijn gedeeltelijk bij ons gebleven en de invoer is echter niet onderbroken geworden. Ziehier de cijfers ter bevestiging van ons gezegd:

gedurende de zes eerste maanden van dit jaar hebben wij van uit den vreemde ontvangen, 181,358,699 kilos tarwe, spelt en mastelein, terwijl in hetzelfde tijdperk van 1870 de invoer maar 85,558,836 kilos was en in 1869 beliep bij 70,512,708 kilos. Voor de rogge was de verhouding bijna gelijk: in 1871 werd er ingevoerd: 52,737,478 kilos; in 1870, 16,065,401 kilos en in 1869 slechts 12,737,478 kilos. Van de opgegevene hoeveelheden is er dit jaar heel weinig uitgevoerd geworden.

Ook hebben wij van de maand mei af, gezien dat de prijzen voor tarwe en rogge den invloed van dien invoer ondervonden hebben, in wederwil de pogingen der speculatie. De middenprijzen der tarwe op de voornaamste markten des lands was in mei frs. 37-77, in juni 37-17, in juli, 33-34, in augusti 35-21; er was ook afslag in september maar wij bezitten de juiste opgaaf nog niet. Wij zegden dat de speculatie getracht heeft den afslag te belemmeren, en dat is waar. Men heeft er verscheidene middelen toe gebruikt; de bezitters van graan hebben de markten onbevoorrad gelaten en houden ze nog ledig, 't is te zeggen, zij verkoopen maar als zij dringend geld noodig hebben. Ook hebben zij willen doen gelooven, tegenstrijdig aan hunne gewoonten, dat er geen tekort in den oogst bestond, om den invoer tegen te houden, maar zulks is mislukt, want gestadig komt er nog toe.

Wij hebben eenen schoonen aardappeloogst, echter zoo schoon niet als men wel zou kunnen hopen, maar de groote niggestrektheid land, die men aan die vrucht besteed heeft, stelt de opbrengst schadeloos. De gewichtigste voortbrengsels van den oogst voor ons land, zijn deze die dienen tot voeding van het vee, en wij zijn gelukkig te mogen vaststellen dat de verkregene uitslagen dit jaar nog al voordelig zijn. De natuurlijke en kunstweiden hebben maar een middelmatigen oogst geleverd, doch de baver, de garst, de beet en de rapen zullen eenen goeden onderstaad leveren. Onze veekweesters zullen hunne stallen kunnen vermeerderen, en het ware hoogst te wenschen dat zij het aanzienlijk doen om den prijs der beesten te doen verminderen, diensvolgens dengene van het slachtvleesch, zoo de heeren beenhouders er echter willen in toestemmen. Men heeft te vroegtijdig gepraat over den opbrengst der beet, wier oogst ten minste een derde beter in hoedanigheid is dan bij een middelmatig jaar.

Men schrijft uit Beeringen: Een watervogel, die door de jagers hier nummer is waargenomen, heeft zich deze dagen hier in menige vertoond en verscheidene exemplaren zijn er van geschoten. De vogel heeft de grootte en den vorm eener gewone duif en is donkerbruin-bronzig over het geheel bovengedeelte en wit-grys van onder; hij heeft een dunnen, spitsen, opwaarts gebogen bek van ongeveer drie centimeters lengte. De slagvlederen zijn betrekkelijk kort, zodat hij minder voor het vliegen dan het zwemmen geschikt schijnt, daar de beenen uiterst plat zijn en daardoor bijna zonder weerstand het water snijden, terwijl de pooten, van zwemvliezen, voorzien, bijna in vorm gelijk zijn aan des schroef van een sloomschip.

Als middel om de aardappelen tegen het wortelschieten te bewaren, wordt aangegeven, het doortrekken der aardappelen met zwavel-

zuur. Hiertoe laat men een staafje zuiveren zwavel in eenen hoop aardappelen verbranden. De aardappelen alzo om met zwaveldamp doortrokken, zijn voor een onbepaalden tijd tegen het « schieten » beveiligd.

M. T. Grégoire van Hagelstein, bij Aabel, was vrijdag te Homburg met eenen vriend gaan jagen. Eensklaps bleef zijn geladen geweer in een haag haperen; het schot ging af, met het ongelukkig gevolg, dat de jager de gansche lading in den buik ontving en op den slag dood bleef.

Men schrijft uit Luik, 17 oktober:

In de omstreken onzer stad vriest het alle nachten nog al tamelijk sterk. Op de hoogten heeft het ijs de dikte van een vijffrankstuk.

Buitenlandsch nieuws.

De laatste depeches bevestigen dat de republikeanische kandidaten in vijf departementen schier overal de meerderheid hebben behaald in de kiezingen voor de provinciale Raden.

In Lyon, Toulouse en Royan hielden de radicale democraten de bovenhand. In Versailles en Moulins zegepraalden de gematigde republikeanen, die ongetwijfeld de meerderheid in de meeste departementsraden zullen verkrijgen.

Volgens eene telegram uit Corsica, zou op dat eilandje eene oproerige beweging ontstaan zijn. Wellicht wil de held van Straatsburg en Boulogne, de lafard, wiens naam te Sedan gedood en begraven werd, in zijn vaderland verrijzen, om eene vierde rampzalige zottekuur te beproeven!

Wij gelooven niet dat hij ditmaal hierin beter gelukken zal. De tidingen uit de Algerische provincie Constantine zijn zeer slecht. De Kabijlen der Auresgebergen, ten noorden der provincie, zijn in opstand geraakt ter gunste van den Cherif Mohamed-Abdallah, die reeds eenige volksstammen bewapend heeft. Naar het schijnt, zijn de geregelde troepen, tegen hen uitgezonden, niet sterk genoeg om dien gewapende oproer te beteugelen.

Cit Marseille wordt heden geseind dat een smaldeel der fransche vloot zich gereed maakt om naar Algiers te stevenen. Die depeche zegt insgelijks dat, bij het gerocht eener volksbeving op Corsica, de krijgsvorheid gisteren een bataljon jagers te voet, uit Marseille, naar Ajaccio, de hoofdstad van dat departement, gezonden heeft.

Keizer Wilhelm I van Duitschland heeft gisteren den eersten zitting van den nieuwen duitsehen Rijksdag geopend met eene troonrede.

Na eene vluchtige herinnering aan den langdurenden oorlog met Frankrijk en de stichting der duitse Eenheid, duidt de keizer aan, met welke gewichtige onderwerpen de Rijksdag zich eerst bezig zal moeten houden: op de eerste plaats noemt hij het budget van den Duitsehen Bond, van hetwelk een belangrijk deel, dat der krijgsvuitgaven, echter maar juist beraamd zal kunnen worden voor het dienstjaar 1871-1872.

Onder de verscheidene wetsontwerpen, die aan de beeraadslaging des Rijksdags onderworpen zullen worden, bemerkte men die ter éénmaking van het muntstelsel voor geheel Duitschland, en ter daarrstelling van spoorweg-gemeenschappen met Italië en Zwitserland.

Opzichthens de nog hangende zaken met Frankrijk, zegt keizer Wilhelm het volgende: « Vrouwen stellende in eene voortdurende ontwikkeling der buitenlandsche gesteldheid van Frankrijk, in den zin van bevestiging » en bevestiging, heb ik het mogelijk geoordeeld, van heden af, de fransche departementen door onze troepen te doen ontruimen, » welker bezetting, volgens de vredesvoorwaarden verlengd kon worden tot de Maie maand » des jaars 1872.

In de overeenkomst, den 12 oktober te desen opzichte gesloten, zal het Parlement kennis nemen van de waarborgen voor dat » verlaten onderpand, en van de toegevingen » van Duitschland ter vergemakkelijking en » verzekering der nijverheid in den Elzas en » Lorreinen.

Wat de buitenlandsche staatkunde betreft, heb ik al mijne aandacht kunnen toewijden » aan de ontwikkeling en bevestiging van den » met Frankrijk gesloten vrede, en dit met zoo- » veel te meer zorg, daar onze betrekkingen » met al de vreemde regeringen gekoemmerd » zijn door eene wederzijdsche vredelievende » welwillendheid.

Al mijne pogingen zullen daarheen strek- » ken, dat het nieuwe duitse keizerrijk het » vertrouwen inboezemt dat het de veilige » schuilplaats van den vrede zal zijn. En hierom

ook beschouw ik het als eene bijzonder aan- » geuame taak, met de naburen van Duitschland » en met de Vorsten der machtige rijken, welke » bet van de Baltische zee tot aan 't meer van » Constanz omzooien, dergelijke vriendschap- » lijke betrekkingen te onderhouden, om in de » openbare denkwijze van al die landen geen » den minsten twijfel te laten over dezelve » stevigheid.

Het denkbeeld, dat de samenkomsten, welke » ik met de Monarken der naburige landen » gehad heb: — monarken die mij persoonlijk » zoo nabestaande zijn — de verwezenlijking » der denkwijze zullen begunstigen, en het » algemeen vertrouwen in eene vreedzame » toekomat van Europa versterken, is inderdaad » dierbaar voor mijn hart. » Het duitse keizerrijk en het Oostenrijksch- » Hongaarsche keizerrijk zijn, door hunne » geografische legging en hunne historische » ontwikkeling, en door verscheidene belangen » noodwendig geroepen tot vriendschappijke » betrekkingen, ontfaan van alle donkere wol- » ken der herinnering aan worstelingen, welke » het erfdiel waren van een duizendjarig ver- » leden tijdvak. Deze overtuiging moet voor » geheel het duitse volk eene rechtzinnige » voldoening teweeg brengen.

Het hartelijk onthaal, onlangs in al de ge- » westen van het groote Vaderland mij ten » deele gevallen, beschouw ik als eene verze- » kering dat die voldoening, met het oog op » de machtige ontwikkeling van het duitse » keizerrijk, door de groote meerderheid der » natie gevoeld zal worden. . . .

Bij de zinspide betreffende de vreoening met Oostenrijk, is de lezing der Troonrede door gestedrijfinge toejuichingen onderbroken geworden.

Na de lezing der keizerlijke redevoering, heeft prins von Bismark, de duitse Bondskan- » selier, den zittijd des Rijksdags geopend ver- » klaard.

De Journal de Bruxelles kondigt heden aan dat de depeche, onderleekend Lessines, welke dat blad uit Parijs ontvangen had, het werk is van eenen slechten kluachtspeler, zoodat de processtuk van Oscar Lessines » wel degelijk » echt zijn.

De brusselsche Indépendance, welke ook uit Parijs eenen brief van logenstraffing had ont- » vangen, legt dezelfde verklaring af. De onvoor- » zichtige schrijver heeft zelfs eene spelfout be- » gaan in den naam van Lessines.

Het tweede hoofdstuk is getiteld: Waaron » do Belgen hunnen koning niet lief hebben.

Mijn land, schrijft Oscar, dat weet iedereen, » is het eerste land der wereld, omdat het eerlijk » is. Doch de koning vervult te letterlijk zijne rol » van grondwettelijk soeverein.

Ziedaar dan waarom de Belgen hunnen » koning niet lief hebben. Wat de macht des » koningsdoms van België uitmaakt dat is te zeggen » zijn eerbied voor de instellingen van het land, » is juist datgene wat, volgens Lessines, hetzelve » alle populariteit ontnemert! Vergeten wij niet » dat hij het woord richt tot Napoleon III, die » hoegenaamd hetzelve grondwettelijk scrupul » niet bezat. Verder verwijt Lessines aan Leopold II, » dat hij niet begrijpt, dat de soeverein » « beminlijke uitspanningen » moeten hebben. » Het is nog een volzin welke regelrecht tot het » hart van Napoleon moest spreken.

Laten wij over dit alles heen stappen, en » spreken wij van de koningin der Belgen, welke, » zooals Lessines beweert, in de straten wordt » uitgefloten, en tegenover wie hij niemand » anders zegevierend plaats dan Eugénie, « de » engel van Amiens. »

« Ofschoon wij de orde lief hebben, willen » wij toch ook, dat onze vorsten, bij middel van » onze contributies, zich een prachtig aanzien » geven. Wij vinden de rol van vorst al heel » moeilijk, doch wij weten ook dat, wanneer men » dezelve aanvaardt, men hem met geest en loijaut- » eiteit moet vervullen. Wij willen niet, dat men » alles wat de grondwet zegt, volgens de letter » opneemt: »

« Dat, namelijk, de gekozene de vertegen- » woordiger is van de natie. » Even als alle natien, » willen wij dat hij ons vertegenwoordige met » praagt, met grootscheit, zonder gierigheid, » opdat hij, onder alle opzichten, koning zou zijn » en niet belachelijk make. . . . »

Hier komt een geschiedeniske, welk, indien » het nauwkeurig is, — want men mag aan Les- » sinnes niet meer geloof hechten, wanneer hij » over zich zelve spreekt, dan wanneer hij spreekt » over anderen — bewijst zulks, dat hij, alvorens » zich aan te bieden als spion, zich geoffend heeft » in de stiel van mouchard.

Nieuwsgierig en kommerloos had ik op het » einde eens bals, verleden winter, een werkman-

kiel aangetrokken met andere onafhankelijke » lieden, welke voor België eene betere vertegen- » woordiging droomden, en wij doorliepen de » slechte kwartieren van Brussel.

Laat zien, zegde ik in plat waalsch, tot » een werkman, die in eenen hoek van de herberg » rookte, laat zien, bemint gij uwen koning?

— Bah! ja ik! zegde hij, gisteren heb ik » hem gegroet, — en hij heeft niet geantwoord. » — Bemint gij ten minste Frankrijk, mits gij » uw land niet genegen schijnt?

— Frankrijk! ja, antwoordde hij, Frankrijk, » ja! de Franskiljons niet, neen; maar den keizer » alijd, en leve de keizer!

De franskiljons, die het keizerrijk doen » vervallen, zijn diegenen, welke zonder kennis » des lands, het iedereen dag willen beleedigen in » de slechtwillende bladen.

Ik vergat te zeggen dat een man der politie, » verkleed, geen Belg, maar een halve ambtbaer, » onze dwaasheden bespiedde. Hij ging uit, halde » een stads-sergeant en zou onzen werkman inge- » kofferd hebben, hadden wij zijne hand niet » ingestemd — want die mannen laten zich » altijd voor geld omkopen. . . . »

In het 4^e hoofdstuk zijner Memorie, geeft de » belgische kroonleuder een scherpe hekelend » overzicht der groote in het fransch geschreven » belgische dagbladen, vooral op een achttal libe- » rale gazetten. Hij stelt daarin voor, de hooge- » school van Gent af te schaffen omdat zij een » broeiwest van vrijmesclarij is; en den maars- »chalk Bazaine aan te duiden, als den meest » geliefte kooste in België.

De ellendige landverrader besluit zijn schrift » met den kreet: *Leve Napoleon III, Koning » der Belgen!*

En zie hier de « Memorie, » welke Napoleon III » aanvaardde en zorgvuldig in zijne archieven » bewaarde!

Is Amerika bij uitnemendheid het land der uit- » vindingen, — Engeland is altijd het eerste voor » derzelver practische toepassingen. De ijzere » wegen, de elektrische en onderzeesehe telegra- » fen zijn daarvan een overtuigend bewijs.

Thans vinden wij in de Londener dagbladen » een staalje van dergelijke toepassing der demo- » cratische staadshuishoudelijke leerstelsels op de » politiek. Onder den titel van *Nieuwe politisch » verbond*, hebben een aantal rijke Engelsche » lords, tot de behoudende Staatspartij behoorende » zich in aanraking gesteld met een comiteit der » werkende klassen.

Naar men verzeert, hebben er reeds onder- » handelingen plaast gehad; dit feit wordt heden » bevestigd door eenen brief van den markies de » Salisbury, die verklaart een verdrag in dien aard » onderteekend te hebben.

Vele aanzienlijke Staatsmannen en Econo- » misten onder anderen de markies de Lorne, » schoonzoon der koningin, de hertog van Rich- » mond, de graaf van Lichfield, de lords Lennox » en Manners, sir John Pakington en M. Disraeli » zouden het eens zijn geworden met een door de » werklieden gekozen comiteit, bestaande uit ver- » tegenwoordigers van de voornaamste ambachten » en nijverheidswerkers.

Het aanvaard program bevat de zeven vol- » gende artikels: »

- 1° Aanhouw van gezonde en onafhankelijke » woonhuizen voor de huisgezinnen der werk- » lieden;
- 2° Maatregels, met de gemeenten genomen, » om gronden voor dat doelwit te verkrijgen;
- 3° Algemeene vermindering van het dagwerk » op acht uren;
- 4° Daarrstelling van technische scholen voor » het grondig onderwijs in de verschillende amb- »achten en nijverheidswerken;
- 5° Inrichting van plaasten bestemd voor open- » bare uitspanningen, op kosten der gemeenten;
- 6° Oprichting van markten voor den verkoop » in 't groot van alle levensmiddelen, onder 't be- » staar der verheden;
- 7° Spaarzame herinrichting van al de open- » bare diensten.

Middels de aanvaarding van dat program en » dezels aanbieding in de Wetgevende Kamers, » zouden de werkers zich verbinden de behou- » dende partij in de kiezingen te ondersteunen, » zonder nogtans van hunne politieke beginselen » — meest bij allen republikeansch — afstand te » doen.

De Times en de Daily Telegraph gelooven » niet aan het wellukken van dat verbond, doch » beschouwen die poging als een goede les aan » de liberale partij, voor de practische oplossing » van 't maatschappij vraagstuk. Iets zekers is dat » die poging een nieuw bewijs is van den voort- » gang der Engelschen op den weg der democratie » en der diepe wijzigingen in de algemeene geest- » gesteldheid der binnenlandsche staatkunde.